

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **S. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-827/DS-D09-D10-2025,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-827/DS-D09-D10-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný určil, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo. Současně žalovaný vyslovil, že napadené rozhodnutí je „*v souladu s* §

11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu“.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, neboť se domnívá, že byl zkrácen na svých právech.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

3. Žalobce byl dne 22. 7. 2025 zadržen při nelegálním pobytu v České republice a následně rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 23. 7. 2025, č. j. KRPE-69073-25/ČJ-2025-170022, zajištěn. Správní orgány ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC zjistily, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo (6. 12. 2019) a v Itálii (26. 10. 2022). V České republice o mezinárodní ochranu nepožádal.
4. Do protokolu u podání vysvětlení ze dne 23. 7. 2025 žalobce uvedl, že je ženatý, má jedno dítě, jeho rodina žije v Pákistánu. Cestovní doklad ani mobilní telefon nemá, doklady ponechal v Pákistánu. Má základní vzdělání, hovoří urdsky. Vlast opustil hlavně z ekonomických důvodů, chtěl si najít práci. Cílem jeho cesty bylo Německo, neboť tam má známé. Pákistán opustil v roce 2009, nějaký čas pobýval v Řecku, poté v Itálii. Tam žádal o azyl asi v roce 2014. V roce 2024 se dostal do Německa, kde znovu požádal o azyl. Cestou byl zadržen ve Švýcarsku a z důvodu neoprávněného pobytu obdržel rozhodnutí opustit Švýcarsko. Byl asi měsíc v bytovém táboře v Německu, posléze byl propuštěn na svobodu. Písemný doklad o vyřízení žádosti o azyl nemá. V Německu nemohl najít práci, neměl žádné peníze, proto se rozhodl vrátit zpět do Pákistánu. Z Německa do České republiky přicestoval vlakem a neví, co bude dělat dále. Cestu zorganizoval přes převaděče. K podmínkám azylového řízení v Itálii a v Německu uvedl, že si na nic nestěžuje. Aktuálně neví, kde se nachází, přes Českou republiku pouze přejížděl. Nemá zájem, aby se Česká republika stala státem odpovědným k posouzení jeho žádosti o azyl, chce co nejdříve odjet. Nedisponuje žádnými finančními prostředky. Je zdravý a s ničím se neléčí.
5. Do protokolu o pohovoru v rámci dublinského nařízení ze dne 6. 8. 2025 žalobce uvedl, že ze země původu odcestoval v roce 2009 kvůli práci. Byl několik let v Řecku a v Itálii. V Německu neúspěšně žádal o azyl. V Německu byl dvakrát. Poprvé žádal o azyl, avšak neúspěšně, byl zde asi rok a podruhé přijel před půl rokem až rokem, opětovně žádal o azyl a opětovně neúspěšně. Bylo mu poskytnuto ubytování, taktéž strava, lékařská péče, sociální služby i tlumočení. Nejprve byl ubytován v táboře a poté v soukromí. Z Německa odešel, protože nedostal žádný pobyt, ani neměl povolení k práci. V Itálii byl asi 7-9 let. Tam mu byly taktéž poskytnuty výše zmíněné služby. V Itálii taktéž nedostal pobyt a přišel o práci, proto vycestoval zpět do Pákistánu. Není ochoten se vrátit do Německa a Itálie, jelikož nemá doklady ani peníze. Kdyby měl potřebné dokumenty, tak do Německa či Itálie odcestuje.
6. Žalovaný shromáždil podklady týkající se azylového systému v Německu, tj. Německo: Informace OAMP ze dne 5. 12. 2024, Azylový systém.
7. Žalovaný napadeným rozhodnutím určil, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Spolková republika Německo. Rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobce požádal

dříve o azyl na území Německa, později i na území Itálie, což vyplynulo z lustrace v databázi EURODAC. Žalovaný tedy dne 29. 7. 2025 požádal Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dne 30. 7. 2025. Příslušnost k posouzení žádosti uznala i italská republika dne 8. 8. 2025. Z databáze EURODAC je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo jako v prvním ze států, který je vázán Dublinským nařízením. Žalovaný tak dovodil, že Německo je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Německa existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP, Německo, ze dne 5. 12. 2024 a rovněž poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Německo ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a ani žalovaný nespátřuje žádné systematické nedostatky, které nepotvrzuje ani žalobce. Ten uvedl, že mu v Německu byly poskytnuty všechny služby jako je ubytování, strava, lékařská péče a v návratu do Německa mu nic nebrání.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále namítal porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a porušení čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013 (přijímací směrnice). Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou dále jen potřeba ke zjištění stavu věci (zejména si neobstaral dostatečné podklady ohledně situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu), neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
9. Žalobce namítal, že v případě jeho návratu do Německa by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K tomu odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Namítl, že nedošlo k důkladnému a individuálnímu posouzení jeho situace, napadené rozhodnutí je tak nedostatečné z hlediska údajné neexistence systematických nedostatků polského azylového systému. Žalovaný dochází k závěru, že Spolková republika Německo žádné systematické nedostatky nevykazuje, což je v rozporu s dostupnými informacemi. Žalobce měl za to, že si správní orgán nevyžádal

dostatečné záruky ze strany Německa a rovněž nedostatečně zhodnotil situaci týkající se řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu, tudíž nikterak neověřil, zda tam dochází k systematickým nedostatkům v oblasti řízení o udělení mezinárodní ochrany.

10. Z uvedených důvodů žádal, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 9. 2025 uvedl, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo jako v prvním ze států, který je vázán Dublinským nařízením. S ohledem na uvedené správní orgán požádal dne 29. 7. 2025 Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal na jeho území. Žádost zaslal správní orgán téhož dne i do Italské republiky. Dne 30. 7. 2025 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Příslušnost k posouzení žádosti uznala i Italská republika dne 8. 8. 2025.
12. Žalovaný je přesvědčen, že žalobci nehrozí ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a ani správní orgán nespaturuje žádné systematické nedostatky, které nepotvrzuje ani výše jmenovaný. Rovněž žalobce uvedl, že mu v Německu byly poskytnuty všechny služby, jako je ubytování, strava a lékařská péče a v návratu do Německa mu nic nebrání. Vzhledem k tomu, že byly naplněny podmínky pro postup podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, kdy Spolková republika Německo jako příslušný členský stát je povinna přijmout žalobce zpět, rozhodl žalovaný podle § 11 odst. 2 zákona o azylu a v souladu s čl. 26 odst. 1 Dublinského nařízení.
13. Žalovaný uvádí, že má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle Dublinského nařízení příslušným k posuzování žádosti, pak žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se však tomuto tématu v odpovídající míře věnoval a neshledal existence systémových nedostatků azylového řízení v Německu s ohledem na případ žalobce. Není pravdou, že by se nezabýval jeho případem individuálně. S ohledem na vše uvedené v daném rozhodnutí, je rozhodnutí žalovaného v pořádku. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Německo. Aby šlo o systémové nedostatky neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, musely by dosahovat obzvláště vysoké míry

závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, Jawo, bod 91). Informace, které žalobce žalovanému a krajskému soudu poskytl, však nesvědčí o tom, že by to byl případ Německa.

14. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura NSS, poskytuje dostatečnou odpověď na všechny žalobní námitky, a je třeba zopakovat, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu, nic takového však v případě Německa nenastalo, jak uvedeno v napadeném rozhodnutí.
15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu). Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žaloba **není** důvodná.
18. Na úvod vlastního odůvodnění je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle kterého *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Je třeba vycházet z toho, že pokud žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Není totiž úkolem soudu, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 A 85/2020–104 odst. 46-47, obdobně ze dne 13. 4. 2023, č. j. 51 A 26/2022-73, odst. 13). V souladu s uvedenou judikaturou posuzoval krajský soud i žalobu, která je předmětem tohoto řízení.
19. Žalobce nejprve obecně, bez konkrétních okolností případu, namítal porušení ustanovení správního řádu, Dublinského nařízení a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž

plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

20. Žalobce v žalobě dále namítal, že žalovaný neposoudil individuální situaci žalobce a že polský azylový systém (správně německý azylový systém, pozn. soudu) vykazuje systematické nedostatky. Uvedené námitky nejsou důvodné.
21. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry, která členskými státy ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují základní práva, která unijní právo uznává. Nelze však vyloučit, že v praxi se v určitém členském státě vyskytnou problémy ve fungování, takže existuje vážné riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Pro vyvrácení domněnky vzájemné důvěry by nicméně žadatel měl uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
22. Krajský soud zjistil, že se žalovaný tím, zda přemístění do Německa možné je, zabýval na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Pro tyto účely si žalovaný vyžádal Informaci OAMP ze dne 5. 12. 2024 týkající se azylového systému v Německu. Uvedl, že nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, podle kterého by existovaly v Německu systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Z ničeho se nepodává, že by v Německu existovalo jakékoli riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Německo ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlíží. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že důvodem, proč nechce zůstat v Německu, je jeho rozhodnutí vrátit se zpět do Pákistánu z důvodu nedostatku peněžních prostředků. V České

republike nemá v úmyslu zůstat, pouze tranzitoval. Na systémové vady či špatné zacházení nepoukazoval, ba naopak si na nic nestěžoval. Ani v žalobě žalobce neuvedl konkrétní tvrzení, které by vedly k pochybnostem o fungování německého azylového systému. Námitky byly obecné, aniž by uvedly konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by vznikly domněnky o tom, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce navíc ve správním řízení sám uvedl, že mu při pobytu v německém táboře byla poskytnuta jak strava, tak ubytování, lékařské péče a tlumočení, z čehož vycházel i žalovaný, a proto nelze hovořit o nedostatečném individuálním zohlednění žalobcovy situace. Za této skutkové situace byly úvahy žalovaného dostatečné. Žalovaný se řádně a přezkoumatelným způsobem zabýval tím, jaké podmínky panují pro žadatele o azyl v Německu a dospěl k závěru, že předání do této země je možné. Námitky tak nejsou důvodné.

23. Lze uzavřít, že soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, úvahy žalovaného se týkají všech individuálních okolností žalobce a jsou přezkoumatelné. Pro řádné posouzení věci si žalovaný obstaral aktuální informace týkající se azylového systému v Německu. S ohledem na uvedené krajský soud neshledal žádné pochybení žalovaného, napadené rozhodnutí není nezákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22. října 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně